II, 6, 1937 ·

LEI 5

*„Cine renunţă la mormânt, renunţă la înviere. Pentrucă, condiţia învierii stă în acceptarea prealabilă, neşovăitoare, senină, a durerilor şi avăsării mormântului".*

ICONAR

# Rostul culturii noastre artistice

Ceiace se afirmă în genere despre înfăţişarea lumii ce se naşte nu depăşeşte des un anumit diletantism de modă al filosofiei culturii, plictisitor prin repetarea insistentă a câtorva noţiuni cu circulaţie mare în esseistica actuală. Din neliniştile, sau disperările, afişate aci nu se poate desprinde şi nici făuri lumea nouă. Icoana ei va putea fi explicată abia târziu, când se va porni dela complexul de fapte ce fixează obiectiv desfăşurarea unei epoci de stil sub unitatea unei idei. Azi nu suntem în stare decât fragmentar să ne imaginăm o lume nouă, în măsura în care este posibilă prevederea. În jurul nostru, odată cu destrămarea formelor vechi, elementele noi se ivesc teptat. Izolate însă în începutul lor firav şi fără putere de sinteză sub autoritatea încă valabilă a valorilor lumii romantice. Un fapt, al marei schimbări ce se apropie, este afirmarea pe planul creaţiunii artistice a elementului folcloric, în acea autentică şi aspră primitivitate a motivelor şi a prelucrării lor, cu totul altfel decum apăruseră în atmosfera încărcată de pathos a romanticilor, sau în jocul de umbră şi lumină al impresionismului. Alt fapt caracteristic este o dorinţă sinceră, isvorîtă din adâncul cel mai curat al sufletului omenesc, de a trăi intens valorile religioase şi de a le plasa din nou în centrul preocupărilor vieţii artistice; ceiace Nae Ionescu socoteşte că este de datoria teologiei, cerându-i o fundamentală schimbare de atitudine ştiinţifică. Şi s'ar putea găsi şi alte semne de netăgăduit în lăuntrul vieţii de azi, dar elementelor acestora le lipseşte încă, şi ar fi prematură poate şi superficială dacă ar veni curând, ideia unitară a unui stil nou, sinteza creatoare a evului, aşa cum se iveşte în pragul veacului XIII, în ţinuturile de nord ale Franţei — Île de France, Picardie, Champagne —, ideia gotică, crescută, în îndreptarea ei tragică spre cer, din puterile lăuntrice ale evului mediu. Sinteza aceasta a însemnat îndelungată stăpânire a tuturor forţelor creatoare. Hegemonia stilului gotic s'a realizat până şi în arta aşa de abstractă a muzicii, în sonoritatea goală şi dură, subţire prin neglijarea efectului sunetelor grave, a unui Perotinus de pildă. Străbate toate ţările Europei — Anglia, Spania, Germania, Italia, Scandinavia — şi se poate urmări târziu până şi în arhitectura sveltă a bisericilor lui Ştefan cel Mare, ca să rămână principiu etern

**Faţă de lumea de acum, noi ne simţim străini, în ea nu ne găsim un alt rost decât acela de a o curma spre a învia vremurile de demult şi a le spori frumuseţea, tăria şi dreapta rânduială românească. S'ar părea astfel că eu şi camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieţi, un fel de strigoi ridicaţi dintr'o lume apusă spre a purta duhul spaimei în lumea de azi. Chiar aşa suntem. Suflete desrădăcinate care, purtându-şi neodihna peste o viaţă dărâmată, nu-r vor avea pace în nici un mormânt până când nu vor ridica din nou ceeace alţii au pângărit, au risipit şi au pus sub blestem. Oamenii veacului de astăzi să-şi oprească o clipă huzurul şi nepăsarea şi să asculte ciudatele sgomote care frământă adâncurile neînţelese şi chiuie cu vânturile nopţii. Şi să ştie: s e a p r o p i e  s t ă p â n i r e a  s t r i g o i l o r,  c u m p l i t ă !**

**(IONEL I. MOŢA, Cranii de Lemn).**

valabil al omului european şi al artei lui. Către o astfel de împlinire a unei idei de stil tind şi vremurile de azi. Valorile elementare şi teatrul desfăşurării lor sunt însă altele. În răsăritul Europei, pământul cu cea mai autentică artă populară, spiritualitatea legionară se conturează din reacţiunea ivită spontan împotriva tendinţelor de înăbuşire a elementelor fundamentale de viaţă, de stil, de pervertire din germene a concepţiei noastre originale despre lume. Lupta legionară primeşte aspectul unei adânci reacţiuni spirituale, care ridică naţiunea într'o sforţare disperată de apărare. Faptul că filosofi de seamă şi mulţi artişti se găsesc în liniile legionare de bătaie, dovedeşte lămurit sensul spiritual al mişcării, care depăşeşte ideia de partid politic şi cimentează în această parte a lumii alte valori prin crearea unui om nou. Se poate întâmpla ca noi să formăm punctul de plecare al spiritualităţii evului viitor. Să avem norocul să sintetizăm valori universale noi, stăpânind cu ele sufletul lumii. De această misiune, de acest imperialism cultural, trebuie să vorbim tare, ca să fim auziţi. Dar pe de altă parte mai trebue să dublăm reacţiunea noastră prin o conştientă acţiune de formare a culturii, preţuind mai întâi de toate arta. Va fi necesar să recunoaştem că este nevoie de îndelungată străduinţă pentru a-ţi crea o sensibilitate artistică, estetică. Nu oricine, oricând şi oricum, poate să judece arta. Se mai poate întâmpla însă, cum s'a întâmplat de atâtea ori, ca tocmai oamenii dela cari se aşteaptă cea mai mare înţelegere să judece fals, cu măsuri vechi, oameni şi realizări noui. Fenomenul acesta este frecvent în timpurile noastre. Nu este străin nici marilor epoci ale istoriei. Aproape toţi oameni de geniu s'au lovit de neînţelegerea personajiilor cu activitate critică. Pentrucă omul nou şi mare depăşeşte totdeauna teoriile despre artă anchilozate în capetele oamenilor cu autoritate publică, cari mai înainte de toate nu sunt artişti, nu au contact sincer cu arta. Dar marilor neînţelegeri li se opune regulat un bun simţ latent în colectivitate şi face să învingă spiritul nou. Este acelaşi motiv pentru care o mişcare tânără găseşte simpatia şi aprobarea mulţimilor. Iese la iveală o logică ascunsă şi dreaptă, deoarece bazată pe realităţi, care se leagă de firul destinului istoric. În artă acest bun simţ, această putere de intuiţie, este însă rezultatul unei îndelungate îndeletniciri artistice. De aceia trebue să aprindem din timp lumini pentru arta adevărată. În sufletul fiecăruia din noi să se înceapă cultul artei, având conştiinţa că numai astfel clădim catedrala mare şi înaltă a culturii româneşti.

LIVIU RUSU

## Luceafăr de zi

*Sirâng sângele ierbii*
*in tălpi, ca pădurile cerbii;*
*piciorul meu gol soarbe vieața*
*tăcerii din câmp, dimineața;*
*întinderi s'adună'n cărări*
*la cântecul noii chemări.*

*Cu sufletul stau eu la sfat*
*pe câmpul frumos rourat;*
*(departe, luceafăr de zi:*
*curând doar lumină va fi).*
*Se pleacă genunchii; ce greu*
*străbate prin câmp Dumnezeu.*

*Se'mpreună palmele'n rugă;*
*mi-i mantie cerul, luceafăru-i glugă.*

GEORGE CHLOPINA

## Interior

*Tăcerea iarăşi s'a lăsat*
*pe sufletu-mi învingător în noua luptă...*
*Duşmanului, din fața-i palidă acum,*
*şi suptă,*
*îmbujorarea vieții, toată, i-a luat.*

*Un nou duşman, orgoliul biruinței,*
*viclean prieten, laş şi prefăcut*
*să-mi prindă sufletul în mreaja lui*
*a vrut —*
*să mă răpească muncii şi credinței.*

*Dar n'a'ndrăznit să tulbure tăcerea.*
*Era prea mare duşmanul învins,*
*era păcatu'ncrederii în sine, care'ncins*
*în lanțuri, îşi plângea puterea.*

*Şi sufletu-mi, şi-acum învingător,*
*porni pe căi necunoscute,*
*să caute comori de vis, neîncepute,*
*şi să'ndrumeze suflete*
*ce-au rătăcit în drumul lor.*

TUDOR NICODEM

## Toamnă târzie

*Să ne uităm în urmă, în toamna de*
*aramă,*
*Cu ochii vii'n mâhnirea că nimeni*
*nu ne-aşteaptă;*
*Potecile pădurii cu umbre lungi*
*ne'ndreaptă*
*Spre ora de odihnă, în liniştea de cramă!*

*Ne coborîm la vie mai trişti ca*
*totdeauna*

## Sus inimile!

Nimic nu e mai înălțător decât să suferi pentru o credință adevărată. Superioritatea morală în care te aşează prigonirea pornită împotrivă-ți din rea credință, pizmă şi interes îngust, e o răsplată în sine fără preț. Se arată zorii unei noi vremi de suferință pentru credința legionară. Sus inimile! Aşteptați loviturile cu neclintire senină. Bucurați-vă de nimicnicia slugilor satanei, care vă îngrădesc cu legi strâmbe, făcute pe potriva lor. Păşiți drept şi cu fruntea sus pe linia legionară a binelui neamului şi a legii lui Isus. Adevărul răzbate şi din fundul ocnei, şi din surghiun, şi din moarte. Înaintați în ordinea legionară a viitorului românesc, lăsați-i pe ei să se închircească lângă „ordinea" de făcătură, paznică a hoțomăniilor blestemătoare de lege şi neam.

Tot ce se face împotriva voastră, se face din frică sau din prostie, la fel de zadarnice. Sunt legi mai înalte decât ale vremelniciei oamenilor, sunt legi ale neamului, sunt legi ale lui Christos. Pe acestea să le respectați, şi încolo să nu vă pese de nimic.

Doi arhangheli pământeni au străfulgerat întunericul. Un val s'a ridicat, şi țara s'a împărțit în două, ca la judecata din urmă. De-a dreapta, lângă vitejii verzi, călcători de moarte, s'au ales smeriți închinători. De-a stânga s'au închegat mişeii la un loc, iviți de unde te aşteptai şi de unde nu te aşteptai. Drepții îşi urmează soarta cu pas liniştit şi hotărît, stângacii întind curse, sapă capcane şi se pun la pândă, vădind cutezarea neobrăzată a nemernicului încolțit. Îi auziți cum răcnesc a primejdie, îi vedeți cum se asmuță şi clănțănesc a potae strâmtorată? Şi totuşi se bat cu pumnii în pieptul găunos de bărbăție, şi amenință pițigăiat, cu glasul întretăiat de spaimă. Iată că liniştea ta puternică, legionare, i-a făcut să-şi piardă cumpătul. Dar de-acum zbaterile lor sunt ca ale puiului tăiat, deşi agonia ar voi să şi-o scalde iarăşi în sângele tău.

In ceata disperaților vrăjmaşi ai ordinei creştine şi româneşti a țării, deosebeşti pe vechii organizatori ai profiturilor naționale, bancare şi industriale, îmbrăcați în pielea de oaie a liberalismului, descoperi pe noii fluturători ai izmenelor naționale în care s'a pitit capitalistul circumcis, pe sluga gazetărească a cinismului şi a infamiei, pe bătrânul oportunist şi laş, antreprenor de naționalism „cuminte", pe naivul savant solidar cu măgulitorii săi vicleni şi pe alți doi trei mai mărunți, saltimbanci îngăduiți ai arenei democratice şi favoriți ai consiliilor de administrație. Neamul stă să renască prin virtutea legionară subt crucea lui Hristos. Vechii lui amăgitori simt că nu vor mai putea respira în aerul tare şi înalt. „Ce se va alege din noi atunci?" — Asta e îngrijorarea lor. Nici vaza, nici profitul dela stat şi dela jidani. Cum, să devenim simpli particulari? Cum, să ajungem a ne vedea de treabă? Să nu ne mai batem joc de necazul şi sufletul Românului, să nu mai fim noi subiectul favorit al opiniei publice şi al revistelor lui Tănase? Cum, tot huzurul să se prăbuşească de răul Neamului şi al lui Hristos? — Mai bine să piară legionarii! Ce să facem? Să-i probozim, să-i schingiuim, să-i încătuşăm cu legi speciale, cum am mai făcut? Dar dacă totuşi nu va ajuta la nimic? Legionarii spun că nu vor dobândi țara decât prin „desăvârşirea unui proces sufletesc în nația întreagă." Cum să împiedici un proces sufletesc? Nu i-am putut împiedeca nici să cânte, nici să ridice şcoli şi biserici, nici să moară eroic. Clevetirea împotriva lor se întoarce împotriva noastră, căci neamul crede cu ei, nu cu noi. Nu rămâne decât să amânăm desnodământul. Pe deoparte îi expropriem de tot ce au: au organizație, uniformă şi cântece, facem aidoma, au tabere de muncă, facem legi de interdicție din care să pară că vrem să le facem şi noi, şi aşa mai departe. Iar dacă ei mor pentru credința lor, vom spune afectat: „E mai uşor să mori decât să trăeşti pentru o credință." Aşa vom amăgi lumea de bine de rău. De altă parte îngrămădim în jurul legionarilor toată poliția şi jandarmeria, ca să nu mişte. Astfel poate, oprind istoria'n loc vom apuca să murim liniştiți înainte de împlinirea destinului.

Aşa cugetă politicianii de-a valma cu jidanii, şi se apucă să apere „ordinea" de „primejdia agitatorilor fără răspundere." „Ordinea stabilită" adică sistemul, persoanele consacrate, interesele lor, profiturile lor. „Neamul suntem noi" mai îngaimă unul din dosul jandarmului. Desmățul va dura, apărat de matracă şi baionetă.

Între timp neamul se roagă îngenunchiat în jurul duor morminte. Acolo e duhul strămoşilor, e gloria viitoare. Ochii şi sufletul se luminează. Cântă, legionare, imn de moarte şi nădejde, sub privirea de floare albastră şi de oțel a Căpitanului tău!

BARBU SLUŞANSCHI

*Şi'n sgomotul de paşi ne citim ca*
*într'o carte*
*Plecările din munte şi drumul lin*
*spre moarte.*
*Din urma noastră bate prin frunze*
*albe, luna.*

AUREL MARIN

# Cărturarii şi fariseii

Mişcarea legionară samănă pe pământul României o credinţă nouă. Unii au crescut prin ea atât de adânc, încât, în orice clipă, sunt gata de răstignire. Alţii, mai slabi şi puţini, se străduesc să trăiască numai ca buni creştini şi legionari. Dar nu se află om cuprins de noua credinţă, să nu puie cu drag umărul la înălţarea patriei.

Mişcarea legionară este o religie nouă. Legionari sunt cei chemaţi la lumină de pământul patriei, de glasul neamului şi de ceruri. Nimeni, afară de cei chemaţi, nu poate fi legionar — ca pentru orişice religie şi pentru toate timpurile.

Deschizătorii drumului spre această religie, au fost arhangheli de o armonie şi-o intensitate infinită, dumnezeiască. Perfectă simetrie între greutăţile sufleteşti: inteligenţă, voinţă, simţire. Numai prin schema lor armonică, cu spaţiul şi timpul naţional şi cu Dumnezeu, se putea sesiza mântuirea. Mântuirea presupune tendinţa eternă de a ne suprapune cu acestea. Mântuirea presupune credinţă. Şi nu se poate credinţă vie fără armonie sufletească.

Legiunea este legătura între noi şi Patrie, între noi şi Dumnezeu.

Legionar înseamnă: gând pentru Hristos şi neam, simţire adâncă, hotărîre şi faptă. Nu una dintre acestea.

Duşmanii de totdeauna ai renaşterilor în credinţă nouă, au fost fariseii şi cărturarii.

Fariseii, stăpâni ai deşertăciunii şi fărădelegilor, asupra cărora coboară sabia de foc a noii credinţe.

Cărturarii, stăpâni închipuiţi peste legile credinţei şi ale neamului.

Celor dintâi le lipseşte gândul bun şi simţirea adâncă, sunt morminte frumos văruite; cei de-al doilea se'mpiedică şi cad în faţa hotărîrilor şi faptelor. Fariseii şi cărturarii sunt — conştient sau inconştient — fii ai distrugerii, fii ai diavolului: duşmanul lui Dumnezeu şi al neamului.

Se putea dar, să se plece liniştiţi în faţa Legiunii, fariseii cu puterea şi cărturarii cu învăţătura? Atunci Legiunea nu mai însemna o nouă religie.

Fariseii şi cărturarii, au aflat întotdeauna că noii religii îi lipsesc anumite fundamente, tocmai acelea cari de fapt ea le are mai evidente, şi cari numai lor le lipsesc: Pentrucă se răsădeşte în România, simetria şi armonia, cărturarii ar trebui să obiecteze: „Vă lipseşte simetria", „distrugeţi armonia". Se întronează pentru prima dată şi la noi ordinea şi respectul de lege, obiecţiunea ce vor trebui s'o facă fariseii şi cărturarii va fi „Intronaţi desordinea şi anarhia". Cărturarii şi fariseii noştri nu fac decât, ceia ce trebuie, ceia ce e scris, pentru a se împlini voia lui Dumnezeu prin Legiune. Ei s'au ridicat şi se vor ridica, la tot pasul pe care Legiunea îl va face înainte, izbind cu „demnitatea naţională", cu „firea românului", cu „obiceiurile noastre strămoşeşti", cu „călcarea legii, aşa cum îl izbeau pe Hristos fiul scripturilor", cu „călcarea legii", cu „nesocotirea scripturilor".

Pentrucă aşa cere biruinţa Legiunii, aşa a fost scris.

Să fim deci mândrii de tot „cuvântul rău" ce se va spune împotriva noastră, minţind şi schingiuindu-ne pentru Hristos şi Legiune.

„Legionarii au eşit din legea creştină!" Dar ce'nseamnă a fi „creştin?" Dumnezeul fariseilor sau „nu există", sau e „ziditorul" care umbreşte francmasoneria. Că legionarii iubesc mai presus de orice pe un alt Dumnezeu: „Dumnezeul părinţilor noştrii", aceasta nu-i poate stingheri pe farisei şi cărturari, deoarece pentru ei „aiureala" tineretului e momentană şi zădarnică.

„Creştinismul" cărturarilor şi fariseilor noştrii, însă dă o anumită interpretare „aproapelui". Aproapele este tot omul". (Inţelegând prin „om" individ). Deci şi duşmanul ţării, împotriva căruia ar fi mai „creştineşte" să nu lupţi şi să-l laşi să te robească şi să te distrugă. Dar împotriva duşmanilor cari lucrează la dărâmarea temeliei creştine a lumii, va trebui să ridicăm armele? Nu! Tocmai cu aceştia zic fariseii, trebuie să fim fraţi de cruce. Fiindcă sunt foarte tari, şi am putea fi zdrobiţi făcând altfel.

Dar „aproapele" e mai cu seamă trădătorul şi fermentul de distrugere internă, care nu trebuie distrus ci „canalizat" prin iubire. Evreul e cel mai scump aproape al cărturarilor şi fariseilor.

Nu! Nu e acesta creştinismul! Aproapele nu este oricine. Aproapele e numai ostaşul lui Hristos şi al neamului. Aproapele îmi poate fi duşman mie, personal, şi eu îl voi iubi, dar el nu poate fi duşmanul lui Hristos şi-al neamului. Fără sânge comun, limbă comună, obiceiuri şi credinţe comune, închegate în cetăţi solide, numite neamuri, nu se poate împlini dreptatea şi voinţa lui Dumnezeu. Nici o legătură creştinească, nu poate fi între noi şi trădători. Tot aşa Biserica afuriseşte orice legătură între creştini şi jidani veşnicii fii ai satanei. Nu se admite nici unui creştin „Să lege prietenie cu jidovii, nici să găzduiască în casa lor, nici să ospăteze la masa lor, nici să cheme medicii lor, nici să primească medicamentele lor, iar nicidecum să nu se scalde în băi cu ei. Cel ce va face una ca asta, de este cleric se va caterisi, iar de este mirean se va afurisi". (Canonul 11 din al VI-lea Sinod ecum).

Ia trebui să împlinim ceia ce s'a scris, uitând de toate legăturile trupeşti şi pământeşti. „Să nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie, căci am venit să despart pe om de tatal său şi pe fiică de mamă-sa şi pe noră de soacra sa". (Mat X, 34), a spus Hristos pentru cei ce nu-l urmează.

Fariseii şi cărturarii ne povăţuesc să ne'nchinăm satanei, zicând: „Lăsaţi pe vrăjmaşi să ridice sabia, căci cine ridică sabia de sabie va pieri". Iar porunca nouă spune: „Vrăjmaşii au ridicat sabia, luptaţi până ce toţi vrăjmaşii lui Isus vor pieri de sabia Arhanghelului Mihail".

Sunt şi cărturari vrednici? Şi aceştia năzuiesc să taie toate punţile între păcatele vechi, şi înoirea pe care o căutăm. Lumea noastră nu mai e şi a lor. Ce sunt pentru noi şi ce sunt pentru ei „demnitate", „lege", „armonie", „credinţă", „Dumnezeu"?

Nici cărturarii cei buni ai vremurilor ce apun nu ne înţeleg, şi cei mai mulţi nu ne vor înţelege niciodată. Intre noi şi ei e o imensă prăpastie, cu o „pădure cu fiare sălbatice", cu „mlaştina desnădejdii" şi cu „muntele suferinţii". Nu se poate ajunge în Legiune fără a trece prăpastia. Pe când dincoace, în faţa Legiunii, stă de-acum întregul viitor românesc.

Cât e de dureros să ştim că vor rămâne în pustiul de dincolo, atâţia oameni de nădejde, că la ei nu ne vom întoarce niciodată. Oricât de disperate ar fi plânsul, chemarea şi blăstămul lor.

Niciodată!

Vor înţelege oare Nicolae Iorga, A. C. Cuza, Nichifor Crainic, şi-atâţia alţii?

Sperăm, şi păstrăm pentru toţi marii cărturari ai trecutului, nădejdea că până la urmă aceşti oameni vor muri fericiţi, ca Moisi în pustie, dându-şi seama că acolo unde ei nu pot ajunge, sub comanda Căpitanului, se ridică o „Românie ca un soare", pe care şi ei au visat-o şi au muncit şi s'au rugat pentru ea.

**GEORGE MACRIN**

---

**Jertfa este măsura creştinităţii noastre. (Ionel I. Moţa).**

Două semne:

## „Buna Vestire“ şi „Predania“

La 21 Faur a apărut ziarul „Buna Vestire“ al d-lor prof. univ. Dragoş Protopopescu şi Toma Vlădescu. Purtând pe frunte pecetea înaltă a celui mai pur legionarism, noua gazetă a însemnat un succes desăvârşit în presa românească. Dela „Cuvântul“ d-lui prof. Nae Ionescu şi până acuma, n'am văzut un ziar aşteptat cu mai multă nerăbdare. Primul număr s'a vândut la Cernăuţi în două ore. La amiaza celei de-a 21 Faur, zădarnic puteai cutreera chioşcurile. „Buna Vestire“ se vânduse toată. Acest mare succes se datoreşte atitudinii precise a ziarului animat de entusiastul, exuberantul şi, totuşi, doctul, românul Dragoş Protopopescu, şi de Toma Vlădescu, alt gazetar subţire, destinat numai minţilor inteligente din ţara noastră (că pentru cele proaste sunt Mihalache Sadoveanu şi Mişu Ralea). Adunând în jurul cetăţii lor tineri de talent ca N. Bogdan, clasicul Dan Botta, dârzul Valeriu Cârdu, Horia Stamatu, Marin Radu Voinea, Val. Şoimaru şi alţii, d-nii Dragoş Protopopescu şi Toma Vlădescu au înţeles să valorifice tot atâtea entusiasme generatoare. Din numerele de până azi ale „Bunei Vestiri“, semnalăm în special îngenunchierea la căpătâiul lui Ion I. Moţa şi al lui Vasile Marin, omagiul cald al d-lui Dragoş Protopopescu pentru Generalul G. Cantacuzino (un portret admirabil), notele de călătorie, crude şi transfigurate totodată, ale comandantului legionar N. Totu, şi o diabolică prezentare a lui N. Titulescu, semnată de d. M. Manoilescu.

Ziarul acesta vesteşte — prin crinii, spada şi sângele scrisului său — ziua de mâne, a biruinţei şi a românismului integral, adică legionar.

*

Altă apariţie, care trebuie salutată cu bucurie, e a revistei „Predania“, pe care o conduce d. Racoveanu (pe care, pare-ni-se, încă nici o facultate de teologie nu s'a vrednicit să-l aibă profesor). Găsim în coloanele ei numele d-lui prof. univ. Gr. Cristescu, o strălucită pană bisericească, şi al d-lui prof. Nae Ionescu. Is aşternute, în „Predania“, mari şi vajnice probleme. Suntem, însă, curioşi dacă oficialitatea (atât de comodă!) se va sesiza câtde-cât de ele. N'avem multe nădejdi întru aceasta, dar cine ştie...

Până la alte timpuri, mai bune, deci mai creştineşti, să ascultăm cu osebită atenţie slova curată ca argintul îmbrăcător de moaşte a revistei d-lui Racoveanu.

MIRCEA STREINUL

## Reviste literare italiene

**Nuova Antologia — Il Frontespizio — Termini — Meridiano di Roma**

„Astăzi eu afirm că fascismul ca idee, doctrină, realizare e universal; italian prin instituţiile sale particulare, el este universal prin spirit, căci n'ar putea să fie altfel. Spiritul este universal prin natura sa însăşi. Se poate prevedea deci o Europă fascistă, o Europă, care să se inspire în instituţiile ei de la doctrina şi practica fascismului“. (Benito Mussolini: Scritti e Dicorsi, vol. VII. pag. 230, 1930).

Spiritul universal al fascismului îşi găseşte ecoul într'o stare psihologică generală. Există o simţire, o sensibilitate nouă a popoarelor, care se îndreaptă spre alte orizonturi. In România această nouă lume morală o reprezintă legionarismul, născut spontan din frământarea postbelică. Desigur că sunt deosebiri pronunţate între fascism şi legionarism. E şi natural să fie Trebue însă observat că o serie de probleme, dacă nu se pun identic, există totuşi deopotrivă, la ambele mişcări naţionale. Pentru aceste motive cunoaşterea reciprocă a mişcărilor, sub aspectele lor cele mai variate, va aduce admirabili termeni de comparaţie. Fiindcă Revista ICONAR şi-a pus din capul locului problema unei literaturi româneşti, conformă cu năzuinţele legionare, încercând se brodeze arta pe fondul de viaţă nouă, evoluţia artei literare italiene actuale, o va interesa mai ales. In numărul de faţă vom face cunoscute câteva reviste literare fasciste, oprindu-ne în deosebi la chestiunile care ne interesează.

NUOVA ANTOLOGIA: Dir. Luigi Federzoni, redactor Antonio Badini. E una din cele mai mari reviste literare italiene. Numără 72 de ani de apariţie. Fascismul are marele avantaj de-a fi asimilat tot ce avea Italia mai distins şi înainte de instaurarea regimului. Astăzi Nuova Antologia deschide concursuri pentru cele mai bune romane ale epocei fasciste. Problema este de-a încuraja şi de-a produce o artă literară în spiritul vieţii sociale actuale. Fascicola ultimă (1555), pe Ianuarie 1937—XV, cuprinde pagini inedite ale marelui poet Giosue Carducci: „Prima polemică a lui Giuseppe Parini“. D-nul Romolo Moizo publică începutul romanului premiat la concursul mai sus amintit: „Questi ragazzi“ (Aceşti băeţi), în care se oglindeşte, ca şi la noi, lupta şi deosebirile dintre tineri şi bătrâni. Giuseppe Bottai semnează interesantul articol „Reînoirea Romei“. Alfredo Panzini: „Sărutul sesbiei“, roman a cărui acţiune se desfăşoară în epoca clasică latină. Alessandro Luzio scrie: „Fuga lui Felix Orsini din Castelul Mantua“. Seria articolelor e completată de: Flavia della Gherardesca (Naţionalismul în Africa de Sud) şi Emilio Cecchi (Formarea lui Giotto). La note şi însemnări: Romulus; Corrado Zoli; Arturo Mareschalchi; Luigi Villari; Alfredo Schiaffini.

Din Nuova Antologia se desprinde curentul literar al Italiei de azi, oferind perspective artistice inedite

IL FRONTESPIZIO: Dir. Piero Bacellini. N-rul 12, anul VIII. Apare la Florenţa. Citim în capul revistei numele cunoscutului scriitor Giovanni Papini: „Nebunia lui Erasm“. Acest exuberant talent, admirat în România şi apreciat la marea lui valoare, scrie o neîntrecută pagină de eseu. Giovanni Papini, pe care îl cunoaştem şi din traducerile româneşti „Viaţa lui Isus“, „Un om sfârşit“, este mai mult decât un nume, este o glorie a geniului latin. Il Frontespizio e admirabil redactată şi de-o înaltă prezentare artistică prin desemnele ei. La pagina poesiei tinerilor publică: Enea Alquati: Dino del Bo; Lapo Rigoli; Pietro Motarotti. Intre numeroasele articole şi eseuri relevăm cel al d-nului Mario Escobar: „Preludiul morţii“, un mare eseu în spirit creştin. Rândurile autorului readuc gândirea fericitului Augustin şi nemuritoarea poesie a lui Dante. Numărul acesta mai conţine şi indicele pe anii 1929—1936.

TERMINI: Dir. Giuseppe Gerini, redactor şef Garibaldo Marussi. Anul I, N-rele 3—4. Apare la Fiume. Din semnificativul articol al d-lui Giuseppe Gerini „Această cultură apărăm“ (Questa cultura difendiamo) scoatem următoarele rânduri, care ne sunt atât de aproape nouă, legionarilor: „Apărăm cultura italiană, care nu este un joc pur silogistic — a fi sau a nu fi — ci cultura italiană iubeşte înţelepciunea, care ajută viaţă noastră umană şi crede în Dumnezeu, supremă certitudine, creatorul universului.“ (pag. 33). D-nul Rossani discută cu multă pătrundere problema poesiei ermetice. Se pare că estetica crociană are nevoe de unele revizuiri, zice, într'un loc, autorul. Vom reveni asupra acestei interesante paranteze. In numărul patru al aceleaşi reviste d-l G. Gerini scrie articolul de fond „Delicte împotriva vieţii“ (Delitti contro la vita), în care se ridică împotriva spiritului anarhic şi distructiv al bolşevismului rusesc. Revista Termini se impune ca o apariţie tânără, plină de vigoare, având distinşi colaboratori Subliniem poeziile semnate de L. Servolini; O. Ramous şi mai ales

realizate „Via Lattea" a lui Augusto Hermet.

MERIDIANO DI ROMA. Este condusă de un comitet: A. G. Bragaglia; Alberto Consiglio; Giacomo Debenedetti; Cornelio di Marzio; Nello Quilici. Director responsabil: P. M. Bardi. Vom insista asupra articolului „Critica", datorit d-lui Giacomo Debenedetti. Literatura nu există pentru că sunt poeţi sau scriitori mari. Ea există când se relevă o conştiinţă literară. Or conştiinţa literară se formează printr'o adevărată critică. Criticii de până acum fie că sunt individualişti, fie că sunt numai simpli recenzori, nu au nimic comun cu spiritul vremii. Lipsesc ideile călăuzitoare. Dar de unde să apară aceste idei? Momentul este al massei, al vieţii colective. Viaţa spirituală trebue să reflecte această realitate. Ea trebue să pornească de la conştiinţa massei. Critica a murit din cauza individualismului ei. Ea nu va renaşte decât pornind de la trăirea sentimentului massei, de la valorile spirituale, cari se găsesc în popor.

Iată idei care sunt perfect adevărate, mai ales pentru literatura şi arta noastră, fără tradiţia artei italiene.

Rândurile închinate revistelor de mai sus au mai întâiu un scop pur informativ. Dar ele au şi-o semnificaţie mai adâncă. Noi credem că legăturile culturale şi de alt ordin între Italia şi România nu vor putea fi rodnice cât timp între sufletul fascist şi noi nu se va produce o fuziune, o apropiere spirituală. O înţelegere adevărată nu poate să se închege decât între spirite care sunt legate printr'o afinitate de idei, simţiri şi acţiuni. Dar fondul sufletesc comun cu fascismul nu poate exista la francmasonii culturali şi politici, care au vorbit şi mai continuă să vorbească în numele României! Interesul nostru pentru arta literară actuală italiană este sincer, pentru că noi înşine trăim aceiaşi transformare interioare. România oficială de azi este o ţară necunoscută în Italia Mai mult: voit ignorată. Şi pe drept cuvânt! Este însă timpul ca lucrurile să se schimbe. Italia fascistă cunoaşte şi preţueşte eroismul legionar. Vezi „La Tribuna" din 5 Ianuarie 1937. Când s'a mai scris atât de elogios în presa italiană despre o faptă a României actuale?

LEON ŢOPA

# CRONICI

## LITERARE

■ D. C. Amzăr: Naţionalismul tineretului, colecţia „Rânduiala" Bucureşti. Cuprinde articole interesante şi de o mare actualitate în cari logica incisivă şi convingătoare lămureşte aspectele noului stat naţional constructiv, faţă echivocul doctrinar al tuturor partidelor cunoscute prin meschineriile lor practice, în cari fireşte că numai interesul personal predomină. Judecata d-lui D. C. Amzar, de-o înaltă calitate, a determinat norma dreaptă, structural numai, an noului curent de viaţă tânără. ■ Ernest Bernea: Gânduri pentru ţară nouă. Apărută tot în colecţia revistei Rânduiala, lucrarea d lui Ernest Bernea induce o serie de probleme cu privire la politica noastră internă şi consecinţa ei externă, analizând succint şi cu bună credinţă aspectele ei atât de variate, subliniind greşelile cu urmările lor, şi evidenţiind misiunea noului stat. ■ Ion Manolescu: Odihna neagră, Bucureşti. Lirica d-lui Manolescu are ceva ce depăşeşte atmosfera de compromis a profesioniştilor cubişti, dadaişti, etc. Deşi e mai mult construcţie decât creaţie, poemul d-sale se apropie puţin şi de suflet, ca un funigel, învălurindu-l. Versuri ca: trecerea sufletului — pasăre albă — | floarea de nalbă | boii cu privirile lăsate, | plopii cu umbrele culcate | (lumină limpede) sau: Somnul lângă umăr şi om | Creştea frumos şi mare ca un pomn | (Somn) — ne fac să trecem peste stridenţele, de cari suferă aproape fiecare poem. ■ Petru Iroaie: Aşa cântat! Cântece populare istroromâne, colecţia Făt-Frumos. Sunt o serie de cântece populare culese de harnicul şi neobositul folblorist Petru Iroaie dela Românii istrieni în dialectul lor pitoresc, precedate de o lămurire asupra cântecului, în limba istroromână şi o încheere cu un indice în limba italiană. ■ Revista Institutului Social Banat—Crişana, An. IV, No. 16 Timişoara. De o elegantă ţinută apuseană, cuprinde studii foarte interesante şi documentate cu minuţiozitate. La acest număr colaborează: Dr. C. Grofşoreanu, Grigore Ion, Ion Negru şi prof. C. Stoicanescu, al cărui studiu însoţit de date statistice şi grafice comparative, îl subliniem. Revista se încheie cu bogate însemnări şi recenzii, scrise competent şi cu pătrundere. ■ Orientări, An. II No. 1 1937. Moineşti. Revista părintelui Crişan e una dintre publicaţiile ce înţeleg rostul şi cusul istoriei, pe temelia căreia viaţa nouă cere clădirea unui nou stat — de virtuţi şi biruinţi Studiul d-sale în continuare, „Forţele culturi", desvăluie foarte subtile concluzii, datorite unei judecăţi înalte, pentru restaurarea esteticului şi a sublimului moral. Mai scriu: Radu Nour, C. Ştefăniu, Octav. Sargeţiu, B. Baieră, Paul Popescu. Apoi recenzii însemnări, etc. ■ Progres şi cultură, An. V. No. 1, 1937, Mureş. Revista asociaţiei învăţătorilor din jud. Mureş, ocupându-se aproape numai cu probleme ce interezează direct pe breslaşii alfabetului, aduce contribuţii interesante în acest sens. Semnează: I. Butnaru, T. Bănică, Ion Comănescu, Ilie Gruia, P. Visoiu, Iacob Vescan, A. I. Pop, cronica o deţine I. C. Mărăşanu, iar la recenzii scriu: M. Moldovan, Ştefănescu, etc. De ce lipseşte cronica? ■ Zorile Romanaţilor, Celaru-Romanaţi. Revistă de cultură generală de sub conducerea d-lui Marin I. Georgescu, aduce contribuţia de încercări literare, în afară de cea a d-lui M. Lungianu, a d lor: Ieronim Freamăt. Tică Tudoran, N. Dragotă, N. P. Chirica, etc. ■ „Omul nou" dela Brăila luptă dârz pentru destinul legionar ce intră în istorie, ca mucenicii în rai, prin porţi de vămi şi ducli creştinesc. Omul nou înseamnă măsura nouii ierarhizări şi a nouii armonii morale Camaradul Stere Mihalexe, directorul, are simţul datoriei, al onoarei şi al curajului în luptă. Numărul, de care ne ocupăm, e închinat sfintei mucenicii, a celor mai scumpi flăcăi ai noştri, Ionel Moţa şi Vasile Marin, înălţaţi peste veacuri, pentru biruinţa legionară. ■ Pamflet, politic-social-literar, An IV, No. 60, apare la Iaşi cu colaborări variate. Numărul acestă e scris de Ionel Teodoreanu, I. Constantin, George Lubac, etc. Idiotul Serghie e pocnit la mir. ■ Inainte, ziar de luptă profesională al absolvenţilor de meserii din România, e scris de: N. Colomati, T. Mih. Romanaţi, Dimitrie Danciu, V. N. Sassu, etc. ■ Spre idealul Suprem, foaie de trezire spirituală, e scrisă cu avânt creştinesc de: Diac. I. Soceanu, Preot G. Slivneanu, Pr. Gh. Chirică, Econ. C. Clonţ. ■ Glas românesc în regiunea secuizată, Odorhei. Organ de luptă românească şi de documentare asupra problemeii românilor secuizaţi, în care se desbat toate laturile acestei probleme. Scriu d-nii: Oct. M. Dobrotă, E. Precup, etc. ■ Gazeta cărţilor, al cărei tiraj nu depăşeşte zece exemplare, publică numai articole ce nu întrunesc condiţiunile de publicitate pentru alte reviste. Are şi director şi redacţie; n'are însă, biata, cititori. ■ Ogorul d-lui N Trandafirescu-Nămăieşti, e un ziar bun, util, mai ales că e bine informat, şi are şi colaboratori selecţi. Mai ales partea literară pe care o deţine d l C. Pârlea, al cărui spirit critic-analist ne surprinde. Dar nu ne putem împăca şi cu unele colaborări ocazionale ca aceia a d-lui N. Mihăescu-Nigrim, „Arta noastră naţio-

nală", unde d-sa se laudă până peste urechi și'n care „emite" și unele „teorii" abracadabrante, de-a dreptul ridicole, prost plasate, stricând prin aceasta armonia întregului ziar.

GEORGE DRUMUR

■ Ultimul număr din „Însemnări Sociologice" al d-lui prof. univ. Dr. Traian Brăileanu prezintă acelaș conținut de înalt nivel, cu care ne-a obișnuit conștiinciozitatea intelectuală a marelui ei animator. Camaradul Ionel Țurcan, sobru, ca și cum ar oficia la altarul jertfelor, își deschide sufletul pentru Ion I. Moța și Vasile Marin. Camaradul Leon Țopa, care nu-și pierde timpul la Roma, unde pune la punct o carte de specialitate, semnează un articol bogat informat despre revistele sociologice italiene. Frumos scris, strâns gândit, articolul d-lui prof. Usatiuc, intelectual care face cinste corpului didactic secundar. Cronica, variată și la zi. ■ Const. Ene și N. I. Crăcea tipăresc revista „Poem". Semnează: Ilariu Carpen, Cr. Ch. Milian, Valerian Brustur și Șt. Dincă. ■ „Frontul românesc al Bucovinei" aparține d-lui prof. univ. R. Cândea. Am dori să aibă o pagină literară. ■ „Scânteia" elevilor din Gherla, binișoară. O conduce directorul E. Precup. Colaborează G. Brehar, I. Mureșan, N. Petra-Petrescu etc. ■ „Aurora" elevilor din Hotin e mai pe înțelesul tineretului. Un semidoct, însă, care iscălește Leon Levițchi, scrie lucruri, pe cari nu le pricepe. Idiotul acesta ar trebui urechiat. În schimb, se cuvin încurajați G. Făgurel, V. Munteanu, A. Jolondcovschi, V. Ciocârlie, V. Bodnarciuc, V. Mudric și I. Nichitenco. D. prof. Dr. Traian Cantemir supraveghează bunul mers al revistei. ■ La Ciudeiu, sub conducerea d-lui Vasile Botezat, apare „Talpa Țării." Un articol închinat eroilor legionari. ■ „Cuvântul Argeșului", al camaradului Todie Curătoreanul, aduce miresma cadelnițelor muntenești pentru sfânta Legiune. ■ „Drum" a rămas de... căruță. Păcat! ■ „Pământul" d-lui E. Cialîc ne îndurerează. Având largi posibilități materiale, această revistă ar fi putut ajunge departe. Directorul ei, însă, a apelat la toți ratații și la toate javrele periferiei literare. Astfel, l-am văzut în paginile curate ale „Pământului" pe ticălosul Aurel I. Manolescu și nici jidovii n'au lipsit. Acuma, d-l E. Cialîc culege roadele... „Pământul" nu se mai bucură de succesul inițial. Un mic efort și, poate, lucrurile s'ar schimba. ■ „Bugeacul" e o revistă bună prin excelentul Dragomir Petrescu, care se prezintă ca un prozator format, demn de publicare în orice editură. Dintre ceilalți colaboratori: I. Slavov, T. Nencev, C. Neagu, I. Sulacov, L. Uzunov și C. Aldea. ■ „Gând Românesc" al d-lui I. Chinezul se menține pe aceași treaptă superioară. ■ Volumul de poezii „Jad" al d-lui Sergiu Cristian adie de un vag simbolism. Sunt multe versuri, cari trebuie reținute. Cred că dacă d-l S. Cristian ar renunța la adjective, poezia D-sale ar avea mult de câștigat. ■ E vorba să se organizeze la București o expoziție de autografe ale tinerilor scriitori. Sunt o mulțime de hebrei printre dânșii. Noi n'avem ce căuta acolo (și pe camaradul Teofil Lianu îl rog să nu se alarmeze degeaba, că-i strică la vers). ■ În numărul viitor vom publica un articol dur și just al lui Stere Mihalexe despre Mihail Sadoveanu. ■ Un roman extrem de slab, fără conținut (și fără ortografie...): „Om", de Mircea Damian. Admir stupiditatea editurilor noastre. ■ S'a pus sub tipar No. 4 din „Țara Șipenițului". Colaborează: d-nii prof. univ. Dr. Traian Brăileanu, Ion Agârbiceanu, Ion Pillat, Ovid Țopa, George Drumur, Pompeiu Atanasiu, Cicerone Mucenic, Const. Iacob etc. ■ Oameni, cari trebuie executați pe loc: Mircea Eliade, Emil Cioran, Stere Mihalexe și Grigore Popa. Prea îs inteligenți și muncitori! Și d. Petru Manoliu nu poate dormi din cauza lor... ■ Ce sentiment caraghios e ura! Eu înseamnă inferioritate. Oamenii, cari urăsc, sunt ratați, ascunși în mlaștinile dubnitoare ale cumplitei lor nulități. Ura, care înaltă, căci este este și-o astfel de ură, se numește dispreț. ■ Privește-l: bătrân, cocârjat, tuman, cu buzele mucede de salivă, râscopt în invidie și râutate, lovindu-și prietenii, adulând, înghiogat, sentimental când îl prinzi cu oca mică. Moralitatea lui e în vorbă, că faptele (cele ascunse în iatacuri fără soare sau lună)... Ce să-i faci unui astfel de om? Îl lași să latre. ■ Maiorul Sever Al. Slătinescu înviorează „Liga culturală" din Cernăuți. ■ D. prof. C. Loghin, dintr'un act de românism, a renunțat la corespondența „Universului". ■ La atelierele c. f. r., unde se fac reușite șezători, lucrează din răspunderi d-nii ingineri Gogan și Schally. ■ Iată, rare sunt clipele de fericire. Cred, însă, întotdeauna, într'o fericire unică, mare. O simt. Și, atunci, par'că adie vântul țarinilor pe lângă mine, par'că mă luminează stelele pe frunte, par'că murmură stejarii pădurilor bucovinene în inima mea. ■ Și vă spun: fiecare fag arborosean ascunde un legionar în tulpina lui. Vor porni, cândva, pădurile la vale...

MIRCEA STREINUL

■ Flori de crin. Anul V. Nr. 7—10. Un număr admirabil redactat. Și închinat: „Pentru Neam, Țară și Cruce". E necesar să remarcăm aci, că aceste „Flori de crin" femenine (nu feministe!) sunt o culme a revuisticei provinciale. Ca atare, cinste părintelui Teofil A. Bălibanu! Nu ținuta verde a revistei ne face să vorbim cum vorbim de ea, ci înalta spiritualitate românească sub cerul căreia intri deschizând-o. Ținută verde vor trebui să aibă de-acu toate publicațiile cari vor voi să fie românești și să aibă vreun rost pe lumea asta. Cu siguranță! Dar atunci când intri, cu tot sufletul și cu tot ce poți da mai bun, în slujba crucii pe care dușmanii lui Iisus vor s'o dărâme și te supui înaltelor chemări ale neamului tău chiar atunci când aceste chemări sunt concretizate în legionarismul verde hulit și înconjurat de tăcere, nu se poate să nu simți că drumul pe care mergi e drumul întregii noastre istorii de creștini și români. Nu toți preoții înțeleg lucrurile acestea. Sau mai corect: nu tuturora le convine calea jertfei. De aceea orice revistă cât de mică își are azi rostul ei mare. Iată de ce ne pare rău că »Flori de crin« a Părintelui Bălibanu își suspendă apariția pentru un an. Tocmai pentru anul care se anunță mai furtunos în lupta de mântuire a neamului nostru! Ne place să credem că onor. Redacție a Florilor de crin se va răzgândi și va continua lupta dârză de până acum. Remarcăm în acest număr: Democrația împotriva neamului, extras din cartea Căpitanului: „Pentru legionari", Dr. I. Bancea: Distrugători de biserici și prof. O. Andrea: Cu Dumnezeu ori fără Dumnezeu. Bine ales: „Pentru femeile creștine" (Prof. I. Frollo, Filipescu Leonard, Prof. I. Vultur, Dr. I. Rădulescu și Gavril Mureșanu). Încolo, numai lucruri dragi și bune.

VASILE I. POSTEUCĂ

## PLASTICE

■ Expoziția Goruneanu și Marigneanu aduce o conștiincioasă muncă. Talentul ambilor expozanți, însă, e încă nerealizat. Ne au plăcut „Primăvară", „Vară" și „Iarnă" ale d-lui Goruneanu. Primul, în special, indică posibilități frumoase. ■ Profesorul Milon Tarnavschi dela liceul „Aron Pumnul" își va deschide în curând expoziția de caricaturi. Până atunci, vrem să menționăm un turburător tablou, pe care l-aș intitula „Orașul mort". Un cer halucinant de crepuscul auriu apasă asupra unei piețî enorme, pe jumătate în umbră. Simți că s'a întâmplat ceva. Grupuri de oameni, într'un turburător violet descompus până la groază, comentează, poate mai mult prin imobilitatea lor decât prin graiu, un fapt, care aruncă panica în orașul amenințător prin enormul său de piatră. Tabloul acesta al profesorului Milon Tarnavschi ar lansa, într'o capitală apuseană, un mare pictor.

MIRCEA STREINUL

## ŞCOLARE

■ D. N. Crevedia scrie într'un număr mai vechiu din „Porunca Vremii" despre felul, în care guvernul înțelege să educe tineretul. Într'adevăr, te întrebi îngrozit: oare nenorocitul acesta de tineret cu ce-a păcătuit, ca să îndure toate năzdrăvăniile unor dispoziţiuni cel puţin stranii, menite să-l răpească familiei şi căminului? Constat, zilnic, efectele dezastruoase ale diferitelor clauzure, impuse elevilor de liceu. Învăţământ dimineaţă, învăţământ după amiază, gimnastică, repetiţii şi alte ejusdem farinae; cărţi prohibite, (ştiţi, interzici „imoralităţile" lui Mircea Eliade, ca să-i dai elevului mână liberă la „Detectivul" şi la... „amante celebre"!); interzicerea frecventării cinematografelor (dacă ar şti iluştrii pedagogi cât ar putea învăţa ei înşişi din filme ca „Bozambo", „Cerul în flăcări" etc.!); desinteresul corpului profesoral faţă de educaţia muzicală a tineretului, toate acestea sunt nişte bube hidoase, cari, tare mă tem, vor face într'o bună zi să avem un tineret românesc stupid, ca, în schimb, tineretul jidovesc să ne încalece în culturalitatea naţională. În curând vom publica, pe bază de cifre şi fapte reale, un studiu amplu, care va trebui să dea de gândit profesorilor noştri. Până atunci, o relaţie foarte amuzantă: s'a mai sinucis un elev. La Chişinău. Şi avea numai 14 ani. Ancheta a stabilit că nenorocitul citea pe ascuns cărţi din oficina bestiei Marton Hertz (care n'a fost împuşcată, ci trimisă peste graniţă, poate cu bani cu tot!). Amuzant, într'adevăr. Grozav de deştepţi, anchetatorii! Ce simplu e totul pentru ei... Par'că te poţi sinucide pentrucă ai citit o carte. Hărţuiala perpetuă, însă, a cobaiului de experienţă, care e tineretul român, duce fără greş la tâmpirea unei generaţii întregi.

## MUZICALE

■ Societatea „Armonia" s'a reorganizat. În frontea ei s'a ales d. cons. Boldur, dela care putem aştepta multe lucruri bune, mai ales că are sprijinul d-lui prof. Amaliu Liteanu, vechiu şi vrednic animator al vieţii muzicale din oraşul nostru. Dirijor al corului e camaradul Liviu Rusu. ■ Ultimul simfonic al „Filarmoniei", unde bazuresc Ohrensteinii şi Flohrii, a fost o ilară improvizare. Numai d. Ştefănescu-Goangă a salvat cu vocea sa amplă, mult aplaudată, concertul dirijat cu copita Ohrensteinului. ■ D. prof. Halip, dela Conservatorul de muzică şi artă dramatică pregăteşte un manual de canto.

MIRCEA STREINUL

■ Carlo Zecchi marele pianist italian, unul din cei mai mari ai vremurilor noastre, a cântat la Cernăuţi în Teatrul Naţional. Am mai scris despre acest mare artist cu aceiaşi admiraţie cu care însemn aceste câteva rânduri. Nu ştiu ce aş putea adăuga. Repet că este un artist desăvârşit care e stăpân pe felul de a gândi al lui Bach şi al Mozart la fel ca pe cel a lui Chopin sau Ravel. Liga culturală în frunte cu d. maior Sever Slătinescu, să primească omagiile noastre pentru astfel de iniţiative. ■ Se împlinesc o sută de ani dela moartea lui Macarie psaltul. Părintele Nae Popescu a scris o carte, pe care am vrea să o cunoaştem. ■ D. locotenent Rădulescu este actualul conducător al orchestrei de grăniceri, singura înjghebare simfonică din Cernăuţi. Domnia sa este un stăpânitor abil al corpului orbestral, cum s'a remarcat din concertul dat la Teatrul Naţional, dar mai ales un suflet de artist sensibil. Îi dorim carieră strălucită la Cernăuţi.

## SOCIALE

■ O viaţa de om în slujba neamului. Nu este carte ci o faptă românească cuprinzând o viaţă întreagă de muncă tăcută, dârză, ceia ce d. Dimitrie Bucevschi, respectabilul director al tipografiei „Mitropoliei Silvestru", povesteşte în cele aproape o sută de pagini. Se deschide aci icoana unui românism vrednic, din a cărui vigoare n'au mai rămas azi decât puţini. Colţuroşi şi neîncovoiaţi întru apărarea neamului sub stăpânie străină, buni, cu sufletul de aur, pentru ce-i al nostru. Aşa au fost oameni români din Bucovina, despre cari mai stă mărturie, ca un stejar, bătrânul director tipograf Dimitrie Bucevschi, meşter mare în arta lui, cum o arată tipăritul propriului scris.

LIVIU RUSU

■ Imensa închinare a ţării în faţa jertfei legionare a găsit cale deschisă. Nimeni n'o putea turbura fără stigmatul nemerniciei. Atunci s'a încercat o diversiune, transformându-se un omagiu într'o ofensă. Miniştrii străini au participat la slujba înmormântării. Guvernul a lipsit, d. Iorga a lipsit, toţi politicianii au lipsit. Lipsa era destul ca să-i desvălue. Dar nu le-a fost de-ajuns. Babele clevetitoare ale ţării s'au adunat să-şi verse veninul. Cu cât tacerea legionară era mai nobilă, cu atât mai degradantă cascada de vorbe din parlament şi presă. Josnicii îşi dădeau mâna cu calomnia şi impostura ca să târască în glod jertfa sfântă. Sunt gesturi odioase cari nu merită decât beţe. „Spectacol" a spus d. Iorga mişcătorului convoiu de înmormântare. Cuvintele lor sunt toate profanări. Cortegiul a trecut, solemn şi tăcut, căţeii îi latră din urmă. Cinste acelora cari au vrut să fie de faţă unde era adevărata Românie istorică, şi de unde numai nemernicia i-a oprit pe alţii să se închine cu căinţă. ■ „Războiu civil" a ţipat asurzitor democraţimea românească, uluită de puterea legionară. Dece războiu civil când toată ţara e liniştită? Jidanii şi politicianii se vor încumeta să-l provoace? „Războiu civil" striga cea mai josnică otreapă a presei, făcând apeluri desnădăjduite la autoritatea guvernului să stârpească „elementul de desagregare a unităţii morale a ţării". Din păcate naţia toată s'a agregat sufleteşte în jurul virtuţii legionare, iar „desagregaţi" sunt doar gangsterii presei, politicianii şi jidanii. Cu cine să faci „războiu civil"? — Bieţii oameni, dece se zbat atât? Toate cele omeneşti sunt deşarte şi trecătoare. Nu i a cuprins încă, consolatoare, resemnarea? ■ Legea muncii obşteşti, care interzice taberele de muncă legionare, „este o infamie, deoarece ea decretează munca drept delict ce pune în primejdie ordinea publică în România. Este o lege făcută de leneşi ca să-şi salveze situaţia lor".

BARBU SLUŞANSCHI

## CULTURALE

■ În ciclul de conferinţe, ţinut de Societatea pentru cultură, din Bucovina, a vorbit Sâmbătă în 27 Februarie d-l prof. Usatiuc Cl. despre: „Conflictul dintre generaţii". Făcând scurte precizări asupra terminologiei, se recunosc două feluri de generaţii. 1) Generaţii sterpe, cari consumă. 2) Generaţii creatore, istorice. Se ocupă numai de cele istorice. O generaţie întreagă poate greşi, atunci când idealul ei ese din linia făgaşului istoriei. Se dă ca pildă generaţia bolşevică a Rusiei. În faţa noului ideal istoric al unei generaţii se iveşte mereu rezistenţa generaţiei vechi, sterpe şi consumatoare. Rezistenţa nejustificată a lui Sandu Napoilă. Aşa s'a ridicat în 1848, Sandu Napoilă care nu admitea reformele tineretului de atunci dintre 20 şi 30 de ani, ale lui Kogălniceanu, Alecsandri, Bălcescu, etc. Acelaş cântec se repetă mai ales în provinciile româneşti supuse de străini, în 1914. S'au găsit printre bătrâni destui cari s'au opus idealului Unirii. Tot aşa azi Sandu Napoilă e mai înverşunat decât oricând împotriva generaţiei legionare a lui Ionel Moţa. Dar niciodată n'a învins Sandu Napoilă ci generaţiile istorice. Acelaş lucru se va întâmpla şi azi. Vor dispare toţi în faţa destinului României legionare.

GEORGE MACRIN

# INSEMNARI

■ Iată: trebuie să înveţi a trăi. Neasemuit de frumos lucru e viaţa. Inchipuieşte-ţi minunea unui oraş în înserarea dulce a primăverii. Luminile ţi se sting pe obraji. Ochii ţi se 'ntunecă. Porneşti dealungul străzilor, peste care se lasă pasul molcum al nopţii apropiate. O pace fără sfârşit ţi se coboară în suflet şi te faci una cu cerul, până la care creşti cu inima turburată de muzicile adânci ale vieţii unanime. ■ Dacă, pentru a trăi, trebuie să înveţi viaţa, nu e la fel cu omenia. Nu poţi învăţa niciodată a fi om. ■ Intristat de viaţă, du-te să priveşti, depe o măgură, răsăritul soarelui. Ingenunchiază, aşterne-ţi fruntea în rouă şi mulţumeşte-I lui Dumnezeu pentrucă-ţi îngăduie să vezi minunea aceasta, a aurorei de aur şi de sânge. E, atunci, un chiot întreaga lume. Bucuria frenetică a existenţei cântă din adâncurile pământului, care creează atâta splendoare prin mânile lui Dumnezeu. ■ Inima ascunde în liniştita ei batere întregul univers. E cum spun. Tu ai să vezi oraşe enorme, ca nişte ciudate alcătuiri de nouri, tu ai să vezi soarele, stelele şi luna. Vântul îţi va răcori mânile obosite, fruntea îndurerată. Seara îţi va cădea ca o aripă obosită peste umeri. Unde, în care carte ai învăţat toate acestea? Sau în inimă? ■ Plecând cu trenul la Bucureşti — trenul era special, numai pentru legionarii, cari se duceau la trupescul asfinţit al lui Ion I. Moţa şi Vasile Marin — i-am văzut pe bunii, blânzii noştri ţărani, salutând legionăreşte cămăşile verzi. Feţele lor brăzdate de suferinţă îmi aminteau de faţa sfântului mucenic Horia. ■ Cutremurător — numărul „Cuvântului studenţesc" închinat lui Ion Moţa şi Vasile Marin. Această revistă ar trebui citită de toţi Românii, eventual tradusă în limbi străine. Şerban Milcoveanu, A. Vântu, Mihail Polihroniade, S. Mehedinţi, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, C. Demetrescu, G. Racoveanu, S. S. N. S. Georgescu-Edineţi, Vasile Christescu, Dr. V. Trifu, I. V. Vojen, E. Bernea şi Victor Puiu Gârcineanu — toţi, toţi scriu cu fruntea plecată, dar cu inima tare, pagini de suflet şi de sânge pentru marea împărtăşanie dela Majadahonda. ■ In „Legionarii" (No. 5) lui Cola G. Ciumetti, — se aduce scrisul viforos al părintelui Ilie I. Imbrescu, al părintelui Chivu şi-al lui Ionel Zenea (o frumoasă baladă). ■ In „Generaţia de mâne", Pavel P. Belu publică versuri reuşite. Promiţător şi Ion I. Mioc. Mai colaborează entusiaştii A. D. Bugariu, Laurean Gh. Şolicu, P. Sfetca, Pavel Butan, I. C. Stoica etc. ■ „Libertatea" părintelui Ion Moţa duce spre culmi, cu aceeaşi străşnicie legionară şi ardeleană, gânduri adânci şi alese pentru ţara asta năpăstuită. ■ D. Gabriel Drăgan publică în editura „Cugetarea" o carte bine informată despre „Forţele naţionalismului creator". ■ Primim romanul „Prin rotogoalele de fum", de Ion Talpă. Un stil viou îmbracă ideea interesantă a acestui volum, care se citeşte cu plăcere. ■ Lucrări, cari trebuie cunoscute şi studiate: „Căpitanul", de Ion Banea, şi „Tineretul şi politica externă", de Mihail Polihroniade. ■ N'are noroc, Mircea Eliade, de prea mulţi critici inteligenţi, că de aliaţi... D. Eugenius Lovinescu, de pildă, care bâiguie săptămânal în foiletonul „Adevărului confidenţial", îl discută cu obişnuita-i prostie, patentată de toţi scribii hebrei din Capitală. ■ D. Pompilius Constantinescu, primind o carte poştală dela subsemnatul, a avut la „Vremea", un acces de furie. Auzim că sănătatea i s'a sdruncinat profund şi că o ia pe urmele lui G. Călinescu. Binişor, Ombilic, binişor... ■ Iulian Vesper are sub tipar, la Torouţiu, un volum de poeme. I le cunoaştem şi prevedem un frumos succes pentru literatura bucovineană. ■ Tot la mecenatele Torouţiu, tipăreşte şi Teofil Lianu o carte: „Curcubeu peste ţară". ■ Vasile I. Posteucă are gata de tipar o fabulă senzaţională. Un fel de Reincke Fuchs" foarte actual... ■ Dacă „Frontul Românesc" din Cernăuţi ar avea o pagină literară, tare bine ar fi. ■ Cu prilejul unor recente arestări de studenţi din Cernăuţi, camaradul Filon Lauric, deşi avocat, a fost împiedicat de poliţie să se prezinte la instanţă. Nu comentăm. ■ Cât de frumoasă e camaraderia legionară, am văzut-o şi cu prilejul călătoriei la Bucureşti. Intelectuali, alături de ţărani, studenţi, alături de muncitori — o admirabilă armonie socială. Comandantul prof. Const. Zoppa, această inimă de aur, alerga mereu din vagon în vagon, veghind părinteşte asupra tuturor, în timp ce nămeţii se prăvăleau asupra geamurilor oarbe de întunericul, prin care alergau. ■ Se-apropie primăvara. Sufletul legionarilor se pregăteşte pentru munca aspră a verii. ■ Nota a şaptesprezecea din cronica literară a numărului trecut aparţine camaradului prof. Barbu Sluşanschi. ■ Aurel Marin are sub tipar un nou volum de poeme. Un nou prilej de bucurie pentru iubitorii de poem înalt, carpatin. ■ Volumul „Metoda specială a limbii latine", de d. prof. Gr. Raţiu, e cea mai completă lucrare de specialitate, în limba română. Lucrarea se poate citi cu deosebit folos de orice pedagog şi constitue mult mai mult decât o încercare merituoasă, cum crede modestul şi atât de harnicul autor ■ Numeroase poeme sosite la redacţie rămân pentru numărul viitor. ■ Prietenii Pompeiu Atanasiu, C. Iacob şi Cicerone Mucenic au pus sub tipar al patrulea număr din revista „Ţara Şipenţului". ■ Cât de frumos e să veghiezi! Atunci, stai de vorbă cu morţii — iată-vă, Ion Roşca, George Stratoiu şi N. Cantonieru —, cu oameni depărtaţi, şi vezi mări albastre, coralieri înecaţi în lumini de lună, oraşe necunoscute. Unde eşti, Andersen, cu zăpezile copilăriei mele? ■ Cum te învaţă, noaptea şi suferinţa, să fii bun şi iertător! ■ Cititorilor, cari ne întreabă dece nu mai scuturăm jidovimea din presă şi literatura noastră le răspundem: nu ne ocupăm de hoituri — căci ce altceva sunt honigmanii, gramaii şi baltazarii, în frunte cu imensul stârv Mihail Meşulem Ştrul Sadoveanu? ■ Poetul Radu Gyr e cel ce a scris cuvintele sguduitoare ale marşului Majadahondei, compus de camaradul Mânzatu. ■ D. prof. Dr. N. Tcaciuc-Albu pregăteşte o nouă ediţie — adăugită — a volumului „Li-Tai-Pe, Flori din răsărit", apărut la ICONAR cu câţiva ani în urmă şi care a întrunit o unanimitate de elogii. ■ Peste raţionalismul sec al stângii din ţara noastră, se ridică intelectualitatea dârză a dreptei, proaspătă de gând şi faptă rumânească. Uitaţi-vă: „Insemnări Sociologice", „Predania", „Rânduiala", „Buletinul institutului social Banat-Crişana", „Orientări", „Omul Nou", „Braţul de fier", „Cuvântul Nou", „Ogorul" şi atâtea altele. Ce le opune stânga? Baloane de săpun şi biete articolaşe de Mişulică Ralea. ■ Infinită este puterea creeată prin suferinţă. De aceea suntem tari, chiar când suntem singuri ca nişte brazi pe talazurile de piatră ale munţilor.

**Mircea Streinul**

■ „Gând şi slovă oltenească", revista redactată de N. Plopşor, păstrează conduita de revistă scrisă bine, aducând frumoase contribuţii româneşti: Dumitru Roşca, C. Pajură, Mircea Georgescu, Const. I. Goga şi alţii. ■ Revista „Plaiuri Săcelene", condusă cu pricepere de Victor Tudoran, a devenit o bună revistă, care se poate citi cu interes. Colaboratori: Ion I. Ionică, Gigi Deleanu, Nicolai Moisiuc. Remarcăm recenzia justă a d-lui Victor Tudoran despre „Marathon", versuri de E. Ar. Zaharia. ■ „Deşteptarea României", organ de luptă naţională al mişcării studenţeşti prahovene, redactat de Gh. Negrea şi Leonida Secreţeanu, apare la Ploeşti. ■ „Cuvântul satelor" (directori Ioan Ciucurel şi Nicolae A. Roşu), apare la Lugoj. ■ „Drapelul nostru", apare la Bucureşti sub conducerea lui Ar. Navarlie. ■ „Glas românesc în regiunea secuizată", director Octavian M. Dobrotă. ■ „Cruciada", revista condusă de Octav Stetin, apare de trei ani la Bucureşti, ducând luptă dârză şi dreaptă pentru naţionalism şi creştinism. Dorim mult succes „Cruciadei", iar colaboratorilor Bucur Moian, C. Moşescu, C-tin Cervinschi, Constantin I. Goga, C. Pârlea să-şi vadă idealul împlinit. ■ „Chemarea naţionalistă" apare la Iaşi, condusă de Laur Preda. ■ „Acţiunea", organ al asociaţiilor româneşti, apare la Sibiu condusă de Ion Munteanu. ■ „Zarandul", apare la Arad. Bună.

**Neculai Pavel**

## REDACŢIONALE

■ Pentru tot ce priveşte ICONAR-ul: a se adresa camaradului prof. Liviu Rusu, în Cernăuţi, str. Dragoş Vodă laterală, No. 9. ■ Secretariatul de redacţie al revistei noastre e făcut de camaradul Mircea Streinul, pe-a cărui adresă: Cernăuţi, str. Dr. Mikulicz, No. 1, se vor trimite cărţile, revistele şi manuscrisele pentru ICONAR. ■ Administratorul nostru pentru Bucureşti e camaradul S. B. Enache. ■ Il rugăm pe domnii colaboratori să ne trimită manuscrise citeţe şi revăzute. Pe viitor, orice manuscris ilizibil nu va mai fi luat în considerare. ■ ICONAR apare odată pe lună. ■ Abonamentul anual e de Lei 60. ■ An. II, No. 6; Februarie 1937.

Tipografia „Mitropolitul Silvestru"
Cernăuţi, Piaţa Unirii No. 3 (Palatul Naţional)